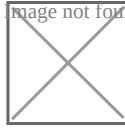

«Τόν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε...»

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Τέτοιες μέρες, πάντα θυμάμαι τα δάκρυα στο πρόσωπο της γιαγιάς μου να κυλούν
ασταμάτητα στο άκουσμα του απολυτίκιου της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Θυμάμαι
πως με κρατούσε από το χέρι και πηγαίναμε έτσι παρέα στην καταμεσέ της εκκλησία
το χωριού τον Δεκαπενταύγουστο. Και μόλις ο ψάλτης άρχιζε το «Ὁ Ἰσχυρὸς ὁ
τοῦ παρ' ἐνείαν ἐφύλαξας...» η γιαγιά άνοιγε γρήγορα την τσάντα να βγάλει κάποιο
μολτίλι, γιατί αυτόματα της έρχονταν δάκρυα στα μάτια.

Η

αλήθεια είναι πως εκείνη την εποχή, που ήμουν ακόμα παιδί, δεν καταλάβαινα.

- Γιατί έκλαιγες, βρε γιαγιά; τη ρωτούσα μετά τη Θεία Λειτουργία, επειδή σαν σήμερα «κοιμήθηκε» η Παναγία;

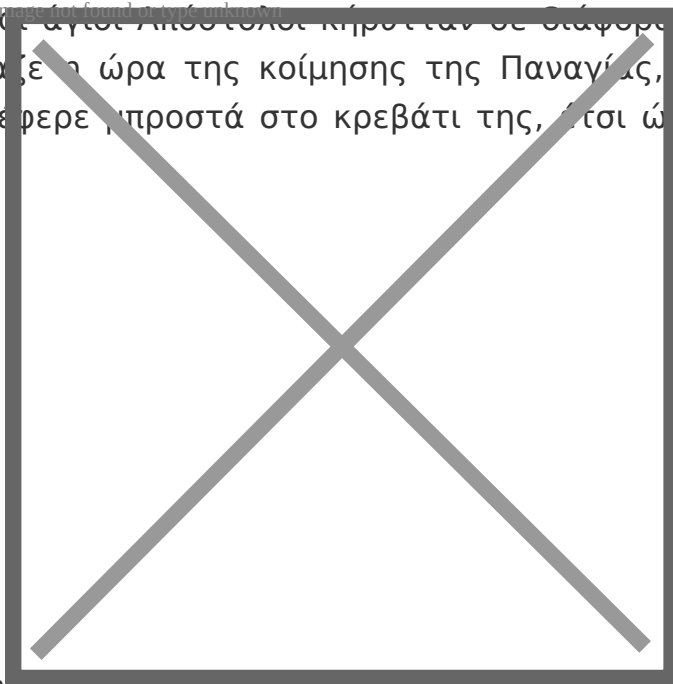
Η γιαγιά μου με κοιτούσε για λίγο σκεπτική και μετά μου απαντούσε γεμάτη χαρά:

- Μα σήμερα δεν γιορτάζουμε μόνο την Κοίμηση της Παναγίας μας. Γιορτάζουμε και την ταφή της και τη μετάστασή της.

Φυσικά, εγώ τότε την κοίταζα με ακόμα μεγαλύτερη απορία στο βλέμμα μου, αφού η λέξη *μετάσταση* μου ήταν άγνωστη. Η γιαγιά μου όμως καταλάβαινε τον προβληματισμό μου αμέσως οπότε συνέχιζε:

- Εκείνη την εποχή, οι άγιοι απόστολοι κήρυτταν σε διάφορα μέρη τον θείο λόγο. Όμως, επειδή πλησίαζε η ώρα της κοίμησης της Παναγίας, ένα μεγάλο σύννεφο τους πήρε και τους έφερε μπροστά στο κρεβάτι της, έτσι ώστε να μπορέσουν να

τη χαιρετίσουν πριν

κλείσει τα μάτια

της. Έτσι κι έγινε. Μετά από λίγο η Παναγία άφησε την τελευταία της πνοή. Όμως τρεις μέρες μετά την ταφή της, ένας απόστολος που δεν είχε εμφανιστεί με τους άλλους, ο απόστολος Θωμάς, έφτασε στα Ιεροσόλυμα και ζήτησε να προσκυνήσει το σώμα της Παναγίας. Όμως ενώ έσκαψαν, το σώμα της Παναγίας δεν το βρήκαν. Είχε αναληφθεί στους Ουρανούς. Η «μετάσταση», που σου ανέφερα προηγουμένως, είναι αυτό ακριβώς: το σώμα της Παναγίας συνδέθηκε πάλι με την ψυχή της και η Θεοτόκος μεταφέρθηκε στους Ουρανούς, κοντά στον Υιό της. Δεν θα ήταν δυνατόν η γυναίκα που γέννησε τον νικητή του θανάτου, να ηττηθεί από αυτόν.

Κάθε χρόνο, ανήμερα Δεκαπενταύγουστο, άκουγα αυτή τη διήγηση καθ' όλη τη

διάρκεια της παιδικής μου ηλικίας. Όμως, ακόμα δεν καταλάβαινα γιατί η γιαγιά μου συγκινούνταν τόσο πολύ στο άκουσμα του τροπαρίου της Κοίμησης. Μετά από αρκετά χρόνια, ενήλικος πια, ρώτησα ξανά τη γιαγιά μου γιατί δάκρυζε την ώρα του τροπαρίου. Τι ήταν αυτό που τη συγκινούσε τόσο; Το μέγεθος της αγιοσύνης της μητέρας του Χριστού μας; Η συνάθροιση των Αποστόλων και αγίων λίγο πριν την κοίμησή της; Το θαύμα της μετάστασης;

Και η απάντηση που μου έδωσε έμεινε χαραγμένη στην καρδιά μου για πάντα. Τα λόγια αυτά δεν θα τα ξεχνούσα ποτέ.

- Όταν ακούω το απολυτίκιο της Κοίμησης δεν κλαίω από στεναχώρια, μου είχε απαντήσει και πάλι τα μάτια της σιγά - σιγά βούρκωναν, κλαίω από χαρά γιατί όταν ο ψάλτης λέει «έν τῇ Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε», νιώθω μεγάλη ευλογία μες στην ψυχή μου. Γιατί σκέφτομαι ότι πραγματικά η Παναγία μας, ενώ κοιμήθηκε και αναλήφθηκε στους Ουρανούς, αυτόν τον κόσμο δεν τον έχει εγκαταλείψει. Μας βοηθάει και μας δίνει δύναμη καθημερινά, ακόμα κι αν εμείς δεν το γνωρίζουμε ή δεν το σκεφτόμαστε εκείνη τη στιγμή. Σκέφτομαι όλα αυτά που έχω στη ζωή μου, τον παππού σου, τη μητέρα σου, εσένα και αυτό με γεμίζει χαρά και συγκίνηση. Σκέφτομαι όλες τις προσευχές που έκανα προς την Παναγία και πώς αυτές εισακούστηκαν. Και, αλήθεια σου λέω, εκείνη τη στιγμή που ακούω αυτόν τον στίχο, νιώθω ότι προστατεύει και βοηθάει όλον τον κόσμο. Νιώθω ευλογημένη.

Τα λόγια αυτά της γιαγιάς μου δεν τα ξέχασα ποτέ. Μάλιστα, τα λέω σήμερα εγώ στα παιδιά μου. Και όταν έρχονται δύσκολες στιγμές και καταστάσεις, κάνω μια μικρή προσευχή και εκείνη τη στιγμή ξέρω ότι η Παναγία μεριμνά για μένα και για όλον τον κόσμο. Και εκείνες τις στιγμές νομίζω ότι αισθάνομαι εκείνη την ίδια ευλογία που ένιωθε και η γιαγιά μου...

Image not found or type unknown

